

sygn. akt IV P 80/15

dnia 26 stycznia 2016r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Goleniowie, Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Ireneusz Bolechowski

Ławnicy: Urszula Pacocha, Bożena Barbara Podowa

Protokolant: Justyna Romańczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016r. sprawy

z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda A. K. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 60,- zł. (sześćdziesięciu złotych) z tytułu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

sygn. akt IVP 80/15

UZASADNIENIE

Powód **A. K.** w dniu 14 kwietnia 2015r. wniósł pozew (k. 2 – 3 akt) przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.** . Domagał się w nim:

- zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania w kwocie 5.250,- zł. za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika;

- zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że od dnia 10 lutego 2009r. był zatrudniony u pozwanej na czas nieokreślony na stanowisku konserwatora wiejskich urządzeń wodno – kanalizacyjnych za minimalnym wynagrodzeniem.

W dniu 1 kwietnia 2015r. pracodawca przedstawił powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, zarzucając ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez samowolne opuszczenie stanowiska pracy bez usprawiedliwienia w dniu 6 marca 2015r.

Powód podniósł, że powyższy zarzut jest nieprawdziwy. Wskazał, iż w dniu 6 marca 2015r. wykonywał zadania służbowe w P., gdzie dokonywał płukania sieci, w związku z czym nie mógł być w miejscowości K.. Wykonywał więc obowiązki pracownicze, tyle, że w innej miejscowości, niż wynikało to z harmonogramu płukania SUW i sieci wodociągowej w Gminie O. w 2015r.

W odpowiedzi na pozew (k. 18 – 21 akt) pozwana wniosła o:

- oddalenie powództwa;
- zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła, że zarzut ciężkiego naruszenia przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych jest zasadny. Powód bowiem, w dniu 6 marca 2015r. samowolnie oddalił się z miejsca pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 2 października 2009r. w wymiarze pełnego etatu jako konserwator wiejskich urządzeń wodno – kanalizacyjnych. W ostatnim okresie zatrudnienia powód uzyskiwał wynagrodzenie godzinowe w kwocie 11,70 zł. brutto.

Dowód: umowa o pracę z dnia 2 października 2009r. – k. 9 akt; świadectwo pracy z dnia 2 kwietnia 2015r. – k. 5 akt; zmiana angażu z dnia 30 kwietnia 2014r. – k. 8 akt.

Zgodnie z zakresem ogólnych obowiązków powoda do jego obowiązków należało m.in.:

- rzetelne, dokładne i sumienne wykonywanie swojej pracy;
- ściśle i terminowe wykonywanie powierzonych zadań;
- przestrzeganie ustalonego czasu pracy i wykorzystanie go w sposób efektywny;
- przestrzeganie zasad dyscypliny pracy;
- przestrzeganie obowiązujących w przedsiębiorstwie spółki regulaminów, ustalonego porządku oraz czasu pracy;
- postępowanie w sposób etyczny.

Dowód: karta opisu stanowiska pracy – k. 32 - 35 akt.

Do obowiązków powoda należała m.in. obsługa urządzeń wodno – kanalizacyjnych na terenie gminy O.. Powód w ramach swoich obowiązków powinien m.in. codziennie objeżdżać miejscowości w gminie O. w celu sprawdzenia, jak funkcjonują tam instalacje wodno – kanalizacyjne, przeprowadzać czynności związane z utrzymaniem sieci (m.in. płukanie sieci) oraz reagować na wezwania w przypadku awarii.

Dowód: karta opisu stanowiska pracy – k. 32 - 35 akt.

Do pozwanej dochodziły informacje o tym, że powód nie przebywa w miejscach, w których powinien dokonywać swoich czynności służbowych.

W związku z tym, w dniu 6 marca 2015r. pracownicy pozwanej B. A., B. B. i R. W. przeprowadzili kontrolę czasu pracy powoda. Kontrola odbywała się w godzinach od 10.00 do 13.00. W jej ramach B. A. i R. W. objeżdżali rejon, w którym w tym dniu powód powinien pracować. Zaczęli objazd od B., następnie W., K., R., dwa razy byli w domu powoda. Po objechaniu stwierdzili, że powoda nie ma w żadnym miejscu. Powiadomili o tym B. B., który wykonał do powoda telefon, aby ustalić, w którym miejscu on przebywa. W rozmowie telefonicznej powód poinformował, że jest na stacji uzdatniania wody w miejscowości W.. Tuż po tym telefonie B. A. i R. W. sprawdzili, że powoda nie ma jednak w W., a furka na stacji uzdatniania wody w tej miejscowości była zamknięta od strony zewnętrznej. Wypytywani mieszkańcy tej miejscowości stwierdzali, że w tym dniu powoda w niej nie było.

Dowód: protokół z kontroli czasu pracy z dnia 6 marca 2015r. – k. 31 akt; zeznania świadka B. B. – k. 62 – 64 akt; zeznania świadka R. W. – k. 64 – 65 akt; wydruk z programu (...) – k. 77 – 78 akt.

W złożonym sprawozdaniu z prac wykonanych tego dnia powód wskazał, że tego dnia był w miejscowościach K. i R.. Szczegółowo opisał, jakie czynności tam wykonywał tj. płukanie filtrów, sieci, przegląd, sprzątanie. Miejscowości te zostały skontrolowane w dniu 6 marca 2015r. W trakcie kontroli powoda nie zastano w tych miejscach.

Dowód: sprawozdanie powoda z dnia 6 marca 2015r. – k. 36 – 37 akt; zeznania świadka B. B. – k. 62 – 64 akt; zeznania świadka R. W. – k. 64 – 65 akt.

Na każdym obiekcie należącym do pozwanej znajduje się zeszyt, w którym dany pracownik zapisuje swój pobyt na danym obiekcie i wykonywane czynności.

Dowód: zeznania świadka B. B. – k. 62 – 64 akt.

Oświadczeniem z dnia 30 marca 2015r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez samowolne opuszczenie stanowiska pracy bez usprawiedliwienia w dniu 6 marca 2015r. w godzinach od 10 do 13.

Przedmiotowe oświadczenie zawierało informację o prawie i terminie wniesienia odwołania do Sądu Pracy. Zostało opatrzone podpisem Wiceprezesa Zarządu Dyrektora (...)

W dniu 1 kwietnia 2015r. powód został zapoznany z treścią powyższego oświadczenia. Odmówił jednak jego podpisania.

Dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 30 marca 2015r. – k. 7 akt; zeznania świadka H. R. – k. 61 – 62 akt; zeznania świadka M. G. – k. 101 – 102 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na jego uwzględnienie.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie albowiem pozwany pracodawca nie naruszył przepisów prawa pracy.

Pozwana, dokonując rozwiązania z powodem stosunku pracy w trybie przepisu art. 52 k. p. nie naruszyła przepisów Kodeksu Pracy o rozwiązywaniu umów o pracę. Doręczone powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę spełnia wszelkie wymogi formalnoprawne tzn. zostało dokonane na piśmie, wskazuje przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy, jest podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania pracodawcy oraz zawiera pouczenie o prawie złożenia odwołania do Sądu Pracy.

Nie doszło również do naruszenie przepisu wyrażonego w art. 52 § 2 k. p., który stanowi, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

W myśl stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 marca 1977r. I PRN 17/77 (OSNCP 1977, nr 9, poz. 172), w razie sporu co do istnienia przyczyny wypowiedzenia ciężar dowodu spoczywa na zakładzie pracy. Pracownika natomiast obciąża dowód istnienia okoliczności przytoczonych przez niego w celu wykazania, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione. Powyższy pogląd został wprawdzie sformułowany na kanwie sprawy o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia pracownikowi warunków pracy i płacy, ale nie ma przeszkód, aby zastosować analogiczną zasadę przy sporach dotyczących rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. W konsekwencji, w niniejszym postępowaniu to na pracodawcy spoczywał obowiązek udowodnienia zaistnienia przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę, zaś pracownik winien dowieść istnienia okoliczności wykazujących, iż rozwiązanie stosunku pracy było nieuzasadnione.

Katalog podstawowych obowiązków pracowniczych ujęty jest w treści art. 100 k. p. W § 1 tego artykułu ustanowiono zasadę, iż pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie oraz stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę. W art. 100 § 2 pkt 4 k. p. wyszczególniono pracowniczy obowiązek dbałości o dobro zakładu pracy.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 2009r. (sygn. akt II PK 46/09) w pojęciu „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych” mieszczą się trzy elementy. Są to: bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy, a także zawinienie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo. Uzasadnioną przyczyną rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k. p. nie musi być jedynie zawinione uchybienie pracowniczego wywołujące istotną szkodę majątkową w mieniu pracodawcy. Taką przyczyną może być także zawinione działanie pracownika powodujące zagrożenie interesów pracodawcy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2002r. (sygn. akt I PKN 850/00) – rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 §1 pkt 1 k. p. jest dopuszczalne, jeżeli pracownik nie tylko obiektywnie naruszy podstawowe obowiązki pracownicze, ale nadto, gdy naruszenie to jest subiektywnie zawinione w stopniu ciężkim. Oceny stopnia winy pracownika należy dokonywać z uwzględnieniem rodzaju pracy, zakresu odpowiedzialności, koniecznego zaufania pracodawcy.

Zawnioskowani przez stronę pozwaną świadkowie B. B., B. A. i R. W. w sposób zbieżny (poza drobnymi szczegółami, które mogły wynikać z zatarcia się detali w pamięci świadków w związku z upływem czasu od zdarzenia) zrelacjonowali przebieg kontroli obecności powoda w pracy w dniu 6 marca 2015r. Wszyscy kontrolujący zeznali, iż miał miejsce telefon od kierownika B. B. do powoda z zapytaniem, gdzie on aktualnie przebywa. Wszyscy potwierdzili, iż powód wskazał w tej rozmowie, że przebywa na stacji uzdatniania wody w W.. Okolicznościom tym nie zaprzeczył również powód. Świadkowie B. A. i R. W. zbieżnie zeznali, iż w krótką chwilę po tym telefonie znaleźli się na SUW W., gdzie jednak nie zastali powoda, a brama wejściowa na obiekt stacji była zamknięta od zewnątrz.

Zeznania powyższych świadków posiadają swoje odzwierciedlenie w podpisanym przez tych świadków protokole z kontroli czasu pracy powoda z dnia 6 marca 2015r.

Trasa przejazdu pracowników kontroli została ujęta w wydruku z programu (...) stosowanego w pozwanej spółce, który potwierdza godziny wyjazdów i miejsca przebywania komisji kontrolnej w dniu 6 marca 2015r. Zapis ujęty w tymże wydruku wskazuje na pobyt osób kontrolujących w miejscowości W., w której zgodnie z informacją telefoniczną miał przebywać powód, pomiędzy 11:28:11 a 11:30:29. W protokole z kontroli czasu pracy powoda zapisano zaś, że komisja kontrolowała stację wodociągową w W. o godz.11.45. Występującą rozbieżność świadek B. A. wyjaśniła tym, że wydruk przejazdów rejestrując tylko najbliższe stacje nadajnikowe nie jest w pełni adekwatny. W żaden sposób strona powodowa nie podważyła takiego tłumaczenia braku precyzyjności w przedmiotowym zapisie stosowanego u pozwanej programu komputerowego do kontroli ruchu używanych pojazdów. Relacja świadków B. A., R. W. i B. B. odnośnie kontroli SUW w W. była przy tym spójna, wszyscy ci świadkowie wskazali zbieżnie, że kontrola tej stacji miała miejsce dwukrotnie w niedługich odstępach czasowych i odbyła się zarówno tuż przed, jak i tuż po telefonicznym wskazaniu przez powoda, iż pracuje on w tejże miejscowości.

W zasadzie powyższym dowodom powód nie przeciwstawił żadnych własnych dowodów, które miałyby dowieść, iż było inaczej niż to opisali świadkowie zawnioskowani przez pozwaną. Nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby dawać podstawy do obalenia wiarygodności zeznań pracowników pozwanej, którzy zeznawali przecież w obliczu odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. W opinii Sądu nie ma więc dowodów na to, iż działali oni w swego rodzaju zмовie dążąc do celowego sprokurowania sytuacji dającej asumpt do dyscyplinarnego zwolnienia powoda. Tym bardziej, że argumentacja przedstawiana przez powoda w niniejszej sprawie nie sprawia wrażenia, iż ma charakter spójny i logiczny. W zasadzie powód przedstawił ciąg nie popartych niczym tłumaczeń i zaprzeczeń.

Powód stwierdził, iż był w dniu kontroli na SUW W. i potwierdził, że mógł o tym telefonicznie poinformować kierownika. Nie dość, iż jest to twierdzenie sprzeczne z zeznaniami świadków B. A. i R. W., którzy go tam nie zastali, to jeszcze powód nie ma żadnego potwierdzenia na swoją obecność w tym miejscu. Dokonując czynności pracowniczych na tejże stacji powinien uczynić stosowny zapis w zeszycie czynności znajdującym się na tym obiekcie. Taki zapis w tym zeszycie się jednak nie znalazł. Powód nie wyjaśnił w sposób przekonujący, z jakich przyczyn takiej adnotacji nie dokonał. W sprawozdaniu dziennym ze swoich czynności tymczasem powód wpisał, że tego dnia pracował w R.. Nie potwierdza tego zapis z zeszytu tego obiektu. Natomiast jeszcze inaczej powód sprawę ujmował w treści pozwu, gdzie wskazywał, że de facto wykonywał czynności w P., choć z kolei tej miejscowości nie umieścił w sprawozdaniu z tego dnia. Tym bardziej niewiarygodny jest pobyt powoda w kontrolowanym dniu w P., że płukanie sieci w tej miejscowości miało miejsce 3 dni wcześniej, jak to potwierdził sam powód w swoim sprawozdaniu z prac z dnia 3 marca 2015r. (k. 38 - 39 akt). Nielogicznym byłoby wykonywanie przez powoda po dwóch dniach przerwy ponownego przeglądu i płukania sieci na SUW P., tym bardziej, że nie ustalono, aby w dniu 6 marca 2015r. doszło tam do jakiejś awarii wymagającej nagłej interwencji powoda. W świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania nie sposób powyższych tłumaczeń powoda uznać za wiarygodne. Nie układają się one w wiarygodny ciąg zdarzeń.

Jako niewiarygodne należało zakwalifikować zeznania córki powoda B. C., która twierdziła, iż dużo wcześniej przed wręczeniem powodowi dyscyplinarki zapadła u pozwanej decyzja o konieczności jego zwolnienia. Te twierdzenia nie znalazły poparcia w pozostałym materiale dowodowym, a ponadto pochodzą od osoby najbliższej dla powoda i mogą być wynikiem kierowania się chęcią złożenia korzystnej dla powoda relacji.

Reasumując należy stwierdzić, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe dowiodło, iż powód w dniu 6 marca 2015r. samowolnie i bez usprawiedliwienia opuścił stanowisko pracy. Nie ulega wątpliwości, iż tym samym w sposób ciężki naruszył swoje podstawowe obowiązki pracownicze. W orzecznictwie i doktrynie prawa pracy utrwalony jest pogląd, iż samowolne opuszczenie miejsca pracy jest ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych (por. wyrok sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 1998r. I PKN 507/98). W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że powód musiał zdawać sobie sprawę, że nieusprawiedliwiona nieobecność w miejscu pracy jest ciężkim naruszeniem obowiązków pracowniczych. Powód nie podniósł przy tym żadnych okoliczności, które stanowiłyby wytłumaczenia takiej nieobecności. W wyroku z dnia 20 lipca 2000r. Sąd Najwyższy orzekł, że nawet nieusprawiedliwiona nieobecność na stanowisku pracy przez część dnia pracy może uzasadniać zastosowanie wobec pracownika art. 52 § 1 pkt 1 k. p. (I PKN 742/99).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k. p. c. i § 12 ust. 1 pkt 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz w zgodzie z poglądem prawnym zawartym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011r. I PZP 6/10, której nadano moc zasady prawnej, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 k. p. w związku z art. 58 k. p. stanowi stawka minimalna określona w § 11 ust. 1 pkt 1 przywołanego rozporządzenia.

SSR Ireneusz Bolechowski